

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/36/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010589
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8320010589.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/69/2020 zo dňa 21.04.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie krajského prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné rozsudkom sp. zn. 2T/69/2020 zo dňa 21.04.2022 obžalovaného npráp. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX, E. C., pre skutok, ktorého sa podľa obžaloby mal dopustiť tak, že

- dňa 07.03.2019 v čase od 09:18 hod. do 09:24 hod. na tzv. Svetlickom vrchu v katastrálnom území Vyšná Jablonka, okres Humenné, v služobnom obvode Obvodného oddelenia Policajného zboru v Koškovciach preverujúc oznámenie o možnom spáchaní trestného činu pytliactva, po dostavení sa na miesto udalosti, a zistení, že sa tam nachádza uhynutý jeleň s oddelenou a odcudzenou hlavou s paroží, ktorý mal pod lopatkou diery po vstrele guľovým projektilom, bez toho, aby miesto činu riadne zabezpečil a cestou operačného strediska zabezpečil vyslanie výjazdovej skupiny, ktorá by miesto činu riadne zadokumentovala, danú udalosť uzatvoril ako uhynutie jeleňa v dôsledku strhnutia divou zverou, a na mieste prítomnému poľovnému hospodárovi poľovného združenia F. G. uviedol, že páchatela pytliactva nenájdu a naviedol ho, aby na Okresnom úrade v Humennom, nahlásil iba úhyn jeleňa a nie pytliactvo, čím privodil prospech neznámemu páchatelovi trestného činu pytliactva, ktoré tým, že nebolo objasňované, nebol zisťovaný ani jeho páchatel, a teda páchatelovi umožnil vyhnúť sa trestnému stíhaniu a postihu za protiprávne konanie, čím obvinený pri vykonávaní, služobnej činnosti konal v rozpore s ust. § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a v rozpore s čl. 62b ods. I, čl. 62c ods. 1, ods. 2 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č.175/2010 o vymedzení príslušnosti útvarov Policajného zboru a útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatelov a o postupe v trestnom konaní v znení neskorších predpisov a zároveň porušil základné povinnosti policajta mu vyplývajúce z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a), písm. b) zákona Národnej rady SR č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov,

ktorým mal podľa obžaloby obžalovaný npráp. A. B. naplniť znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov sp. zn. 1 Kv 62/19/7700 zo dňa 21.08.2020 oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní krajský prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného, ktoré následne písomne odôvodnil. Z jeho obsahu, keď odvolateľ zároveň výslovne uvádzal, že odvolanie podáva voči výroku, ktorý súd vyhlásil, nie proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo a že okresný súd pri vyhlásení rozsudku vychádzal zo správne a dostatočne zisteného skutkového stavu, vyplýva, že namieta hodnotenie vykonaných dôkazov. Hoci odvolateľ považoval napadnutý rozsudok za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, tak zároveň poukazoval sám na dôvody, o ktoré sa okresný súd oprel, na to, že nepovažoval za preukázané, že jeleň, ktorý bol nájdený svedkom H. a ten, ktorého predmetom bola obhliadka, pri ktorej malo dôjsť ku skutku, je ten istý, keď svedkovia G. a D. nemali výslovne potvrdiť, že ide o totožného jeleňa a že podľa svedka G. mohlo byť telo aj niekoľko týždňov staré a že svedok G. do hlásenia pre Okresný úrad Humenné síce uviedol, že nález bol oznámený polícii, ktorá vyhotovila záznam a fotodokumentáciu, avšak na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že k vyhotoveniu fotodokumentácie nedošlo, keďže on ju nerobil, a nevidel aby ju robili policajti a že tento svedok nepotvrdil, aby mu policajti povedal, že pre nezistené stopy, nemožno vypátrať páchatel'a a že to vyplynulo zo vzájomného rozhovoru. Poukazoval aj na výslednú úvahu prezentovanú okresným súdom, že tento v postupe obžalovaného videl aj istú nedôslednosť pri plnení si svojich služobných povinností, pretože keby zver bola zadokumentovaná, bola by procesné použiteľná na vyslovenie o správnosti či nesprávosti postupu poľovného hospodára a najmä postupu obžalovaného, ktorého výsledkom bolo, že okresný súd túto nedôslednosť nepovažoval za dostatočnú pre splnenie trestnoprávných limitov a že mohlo ísť najvyššie o disciplinárne previnenie. Odvolateľ vytýkal okresnému súdu, že vykonané dôkazy nevyhodnotil dôsledne, a to ani jednotlivo, ani v ich súvislostiach. Poukazoval na to, že z výpovede svedka G. vyplýva, že jeleň, ku ktorého úhynu bola zavolaná hliadka PZ a dňa 07.03.2019 uskutočnili jeho obhliadku, mal pod lopatkou otvor, bol bez hlavy, trofeje, pričom odvolateľ nepovažoval za pochybné takéto popísanie nálezu uhynutého jeleňa, a to bez ohľadu na to, či ide o jeleňa, ktorého fotografie vyhotovil a zaslal svojej sestre svedok H., odkiaľ ich neskôr získala polícia, či takýto nález uhynutej zvery nahlásil poľovný hospodár ako uhynutú z dôvodu pytliactva alebo strhnutia divou zverou, keď bol vykonaný aj dôkaz, preukazujúci, že v totožnom období nedošlo k nahláseniu úhynu inej obdobnej zvery v tomto poľovnom revíri, na mieste zvanom Svetlický vrch. Ďalej, odkazujúc na trestnú sadzbu žalovaného trestného činu, odvolateľ poukazoval na to, že pre takéto trestné činy bolo vecne príslušné obvodné oddelenie PZ, na ktorom bol služobne zaradený obžalovaný, na to, že podľa príslušných právnych predpisov sa čas lovu jeleňa európskeho ustanovuje od 1. septembra do 31. decembra a že právne pomery zvery ulovenej, uhynutej alebo inak usmrtenej podľa platného zákona o poľovníctve, ktoré sa vzťahujú aj na vedľajšie produkty zo zvery a parožie a že ich neodovzdanie príslušnému poľovnému hospodárovi je právne kvalifikované ako trestný čin pytliactva podľa § 310 Trestného zákona. Odkazoval na povinnosti policajta, keď síce obžalovaný nebol velený ako veliteľ hliadky, avšak vzhľadom na neprítomnosť veliteľa, konkrétne na mieste obhliadky, sa tento o samotnej potrebe činnosti na mieste činu ani nedozvedel z dôvodu porušenia povinností obžalovaným, ktorého povinnosťou bolo zabezpečenie príchodu výjazdovej skupiny na miesto nálezu uhynutej zvery, keď veliaci ďalej, okrem iného, uzatvára a vyznačuje vhodným spôsobom miesto činu, zamedzuje vstupu alebo pohybu nepovolaných osôb na mieste činu, okrem stôp vytvorených pri činnosti záchranných zložiek, neboli vytvárané nové stopy, nedošlo k poškodeniu alebo znehodnoteniu stôp trestného činu. V tejto súvislosti pritom odkazoval na to, že zo záznamu udalostí na čl. 18 spisu vyplýva, že hliadka bola vyslaná na preverenie úhynu jeleňa a hliadkou na mieste nebolo zistené protiprávne konanie, čo ale nebolo, podľa odvolateľa, v súlade so skutočnosťou. Poukazoval na výpoveď poľovného hospodára svedka G., ktorý v priebehu prípravného konania, popisoval, že aj s policajtmí prišli na Svetlický vrch, kde prišli k jeleňovi, ktorý bol bez hlavy, mohol byť starý 7 - 9 rokov, zapáchal, nebolo vidno žiadne stopy po ťahaní a podľa svedka musel byť upytličený dávnejšie, pričom to, že bol strelený, bolo vidno hneď, podľa vstupného a výstupného otvoru po guľke tesne za lopatkami a že hlava musela byť oddelená dávnejšie a boli stopy po reze a že neboli tam žiadne stopy krvi. Podľa tejto výpovede svedka mu mal policajti uviesť, že projektil nebudú môcť nájsť, keďže išlo o priestrel a že mu policajti navrhol, že či by nemohli ako združenie uviesť príčinu úhynu ako dôvod neznámy, pričom on s takým návrhom súhlasil, a tak to uviedol aj v poľovnej evidencii, lebo nechcel robiť problémy. Neskôr na hlavnom pojednávaní uviedol, že vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od usmrtenia, mal tiež za to, že nebude mať význam pátrať po strelcovi. K rozporom medzi svojimi výpoveďami uviedol, že zrejme platí to, čo uviedol skôr, bolo to aktuálnejšie. Obžalovanému sa za vinu nekládlo, aby svedka G. nútil, pôsobil na neho v smere oznámenia spôsobu úhynu zvierat'a tak, ako to v záverečnej reči uvádzal jeho obhajca. Podľa názoru odvolateľa, podstatu skutku netvorí to, či a akým spôsobom nahlásil udalosť poľovný hospodár, lebo tento nevystupuje vo funkcii verejného činiteľa, má zodpovednosť voči členom poľovného združenia, resp. sa zodpovedá lesnému úradu, ako orgánu štátnej správy. Táto časť skutku

nebola samostatne kvalifikovaná ako iný trestný čin (marenia spravodlivosti, či iný), tvorila predpolie, resp. následok porušenia povinnosti príslušníkom PZ, poslaným na miesto oznámenia nálezu uhynutého jeleňa, ktorý tým, že vo veci, napriek úplne zrejmemu protiprávnemu konaniu, toto žiadnym spôsobom neriešil, neprivolal výjazdovú skupinu, nezaložil trestný spis, vec nezapísal do denníka vyšetrovacích spisov, porušil základné povinnosti príslušníka PZ a konajúc ako verejný činiteľ nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci, čím privodil prospech neznámemu páchatelovi trestného činu pytlíctva, v tom, že tento nebol odhalený a potrestaný. Odvolateľ vytýkal okresnému súdu, že za sa zoberal len tým, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný npráp. Wéber sa dopustil skutku tak, ako sa mu to kládlo za vinu obžalobou, snád' akurát za vypustenia časti skutku, o tom, že „...naviedol ho, aby na Okresnom úrade v Humennom nahlásil iba úhyn jeleňa a nie pytlíctvo...“. V podstate na základe uvedeného krajský prokurátor navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného tak, že ho uzná vinným v zmysle obžaloby a uložil mu trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu, peňažný trest v sume okolo 1.000,- eur alebo aby vrátil vec na konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Humenné.

V písomnom podaní na uvedené dôvody odvolania prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný reagoval tak, že pokiaľ takto krajský prokurátor poukazoval na výpoveď svedka G., tak obžalovaný počas celého konania poukazoval na nezákonnosť dôkazu vo forme fotodokumentácie, ktorá má zobrazovať uhynutého jeleňa a ktorú mal vyhotoviť svedok G. H. prostredníctvom svojho mobilného telefónu s tým, že mobilný telefón, ktorým sa fotky zvieratá mali vyhotoviť, neskôr svedkovi H. „nešťastnou náhodou“ spadol do vody a stal sa preto nepoužiteľným a predovšetkým nepreskúmateľným pre potreby orgánov činných v trestnom konaní. Tento svedok však údajne ešte stihol poslať fotky jeleňa svojej sestre I. H., pričom si ale záhadne nepamätá, či to bolo v deň, keď ho našiel alebo až neskôr. Následne mala tieto fotografie I. H. zaslať mailom operatívcovi Úradu inšpekčnej služby J. K. a takýmto postupom sa teda predmetné dôkazy ocitli vo vyšetrovacom spise. Vzhľadom na to, že tento dôkaz nebol získaný procesne zákonným spôsobom, nemožno ho ako dôkaz pripustiť a vykonať na hlavnom pojednávaní a nemôže byť preto ani podkladom na rozhodnutie o vine obžalovaného, a to vrátane vyjadrení sa svedkov k týmto fotografiám. Svedok A. D., vo svojej výpovedi uviedol, že uhynutý jeleň bol už v značnom stupni rozkladu, a to až tak, že ho z neho napínalo, preto k nemu bližšie nešiel. Nevidel na ňom stopy po strele, ani rez, ktorým by mala byť oddelená hlava od trupu. Tento svedok nepotvrdil, že by mal byť jeleň ulovený, resp. upytličený a nevedel sa vyjadriť k spôsobu úhynu zvieratá. Svedok G. H. vo svojej výpovedi uviedol, že sa bol prejsť po lúke a tam zbadal jeleňa. Boli pri jeleňovi „blízko“, asi tak na dva metre, pričom telo nebolo úplné a chýbala mu hlava. Uviedol tiež, že jeleň bol „pravdepodobne“ zastrelený, keďže mal v sebe otvor ako palec. Jediný svedok, F. G. vo svojom výsluchu potvrdil, že pri obhliadke zistil, že jeleň mal pod lopatkou dieru - otvor, „môže usudzovať“, že asi od strelnéj zbrane. Mal oddelenú hlavu, ostatné telo bolo nedotknuté, nebolo zverou roztrhané. Bolo zrejmé, že telo tam ležalo už dlhší čas, vzhľadom na chladné počasie kľudne aj niekoľko týždňov a taktiež uviedol, že „ten nález musel byť dosť starý“. Následne svedok na otázky obhajoby vypovedal, že videl známky rozkladu tela jeleňa a bolo tam cítiť zápach. Nevedel však odpovedať na otázku prečo v hlásení, ktoré sám podal na OÚ Humenné, pozemkový a lesný odbor uviedol, že príčina úhynu zveri sa nedala určiť z dôvodu, že nález bol v značnom rozklade. Ďalej uvádzal, že si myslel, že na obhliadku hlavy jeleňa doloží hlavu iného jeleňa, ktorá sa prípadne už našla alebo nájde v jeho revíri. Obžalovaný teda oponoval odvolateľovi hodnotením dôkazov, a to tak, že na základe týchto svedeckých výpovedí a najmä hlásenia, ktoré podal svedok G., nebolo spoľahlivo, jednoznačne a bez rozumných pochybností preukázané že predmetný jeleň bol ulovený puškou, resp. upytličený, pričom z viacerých svedeckých výpovedí vyplýva, že torzo jeleňa ležalo na mieste nálezu dlhý čas, rádovo v týždňoch, a preto nie je vylúčený ani predpoklad, že predmetný jeleň mohol byť ulovený v súlade s poľovnými predpismi, t. j. v období najneskôr do 31.12.2018 a v takom prípade by samozrejme nešlo o spáchanie trestného činu pytlíctva podľa § 310 ods. 1 Trestného zákona. K namietanému porušeniu interných predpisov MV SR v súvislosti s nezavolaním veliteľa hliadky na miesto činu, obžalovaný uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že npráp. G. C., ako veliteľ hliadky ostal v služobnom vozidle a k miestu nálezu išiel iba obžalovaný so svedkom G. a D., z čoho bolo, podľa obžalovaného zrejmé, že to bol práve svedok npráp. C., kto si hrubým spôsobom neplnil dôsledne svoje služobné povinnosti, na ktoré poukazoval odvolateľ a napriek tomu porušenie týchto služobných povinností dáva za vinu obžalovanému, ktorý bol len radovým členom hliadky a preto musel plniť príkazy veliteľa hliadky. Obžalovaný poukazoval aj na to, že vo svojej výpovedi dôrazne poprel, aby svedka G. nejakým spôsobom navádzal, aby do hlásenia ako dôvod úhynu jeleňa uviedol strhnutie divou zverou a túto jeho výpoveď potvrdil nakoniec aj sám svedok G., ktorý výslovne uviedol, že nemôže potvrdiť, že mu

policajt uviedol, že pre nezistené viditeľné stopy nemožno vypátrať konkrétneho páchatel'a. Tento záver mu „vyplynul“ z ich vzájomného rozhovoru. Obžalovaný sa preto spoľahol na úsudok svedka G., ako poľovného hospodára, ktorý má vyššie odborné skúšky a ako jediný je oprávnený určiť príčinu úhynu jeleňa. Vzhľadom na to, že svedok G. rozhodol o tom, že jeleň bol strhnutý divou zverou, nebolo potrebné vo veci začínať trestné stíhanie a volať výjazdovú skupinu, ani vykonávať ďalšie zaistovacie úkony.

Krajský súd na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku / ďalej len Tr. por./ zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dospel k záveru, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Oslobodzujúci výrok v tomto prípade okresný súd, po odkaze na vykonané dôkazy a konkrétne podmienky trestnej zodpovednosti páchatel'a predmetného trestného činu vyžadované v druhom diele ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona, oprel o hodnotiaci záver, že pokiaľ obžalovanému bolo ako verejnému činiteľovi v obžalobe kladené za vinu, že „na mieste prítomnému poľovnému hospodárovi poľovného združenia F. G. uviedol, že páchatel'a pytliactva nenájdu a naviedol ho, aby na Okresnom úrade v Humennom nahlásil iba úhyn jeleňa a nie pytliactvo...“, tak prokurátor v konaní pred súdom túto skutočnosť nepreukázal a táto neplynie ani z výpovede svedka F. G., ktorého prokurátor vyzval na odstránenie rozporov vo výpovedi svedka na hlavnom pojednávaní s tým, že vo výpovedi svedka z prípravného konania tento svedok uviedol, že nemôže potvrdiť, že policajt mu povedal, že pre nezistené viditeľné stopy nemožno vypátrať konkrétneho páchatel'a a že tento záver vyplynul pre neho z ich vzájomného rozhovoru a pri ich vzájomnej konfrontácii svedok do očí obžalovanému uviedol, že z ich vzájomného rozhovoru pri ohliadke vyplynulo, že do hlásenia uvedie ako dôvod úhynu zviať strhnutie divou zverou, na čo obžalovaný reagoval tvrdením, že na nič také svedka nenavádzal. Ďalej okresný súd poukazujúc na zistenie, že H. našiel jeleňa prvú marcovú nedeľu - 3. marca 2019 (nedeľa) a ohliadka sa konala až dňa 7. marca 2019 (štvrtok), uviedol, že už iba pre tento odstup času nie je možné bez akýchkoľvek pochybností vysloviť záver, že ide o toho istého jeleňa, a či jeleň na fotografiách je ten istý, ktorý bol predmetom obhliadky, na ktorej sa zúčastnil obžalovaný, pričom ani svedok G., ani svedok A. D. výslovne nepotvrdili, že na fotografiách je ten istý jeleň, ktorý bol predmetom obhliadky, na ktorej sa zúčastnil obžalovaný s tým, že podľa svedka F. G. telo tam mohlo byť kľudne aj niekoľko týždňov a dokonca nevideli ani stopy po krvi a že ten nález musel byť, podľa svedka, dosť starý. Svedok G. do správy (hlásenia) na Okresný úrad Humenné, uviedol, že nález bol oznámený polícii, ktorá vyhotovila záznam a fotodokumentáciu, no na hlavnom pojednávaní potvrdil, že on nerobil fotodokumentáciu a nevyšiel si, či policajti fotodokumentáciu robili a predpokladal, že polícia vyhotovila fotodokumentáciu, no na vlastné oči to nevidel. Svoje úvahy okresný súd uzavrel tým, že aj keď podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním bola zistená istá miera nedôslednosti obžalovaného pri plnení svojich služobných povinností počas obhliadky konanej 07.03.2019 spočívajúca v tom, že obžalovaný nezabezpečil vyhotovenie fotodokumentácie z miesta činu, kde by bola fotografiami zadokumentovaná nájdená zver, pričom takto zabezpečená fotodokumentácia v súlade s procesnými pravidlami by bola procesne použiteľná na vyslovenie alebo na vyhodnotenie správnosti, či nesprávosti postupu hospodára poľovného združenia F. G. a najmä postupu samotného obžalovaného, no takto vyslovená miera nedôslednosti obžalovaného však, podľa názoru súdu, nedosahovala limity trestnoprávnej zodpovednosti, a preto by mohla byť najvyšším disciplinárnym previnením pre zavinené porušenie povinnosti policajta v zmysle § 52 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z., no keďže s odkazom na § 52 ods. 1 a § 57 tohto zákona v znení účinnom od 01.02.2019 do 31.12.2019 bolo premlčanie upravené tak, že za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie len do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, tak vlastne došlo k premlčaniu disciplinárneho stíhania, a tak vec nepostúpil príslušnému orgánu rozhodnutím v zmysle § 280 ods. 2 Tr. por., ale obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru odvolacieho súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti trestného konania pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak odvolací súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal. V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa v odôvodnení stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a stručne uviedol, akými úvahami sa spravoval pri

hodnotení vykonaných dôkazov. Hodnotenie zákonne vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu predstavuje hodnotenie vykonané logickým postupom v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a ako také mu nemožno nič zásadne vytknúť. Odvolací súd pritom nezávisle od súdu prvého stupňa dospel v podstate k obdobným záverom, pričom považuje za potrebné dodať nasledovné skutočnosti.

Obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť dokázaná a to spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obvineného (zásada in dubio pro reo). Vina obvineného musí byť preukázaná. O nepriame dôkazy môže súd opierať výrok o vine len za predpokladu, že tieto vytvárajú vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu nepriamych dôkazov (nestačí preto jeden nepriamy dôkaz) vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú všetky skutočnosti, ktoré vo svojom súhrne preukazujú naplnenie všetkých znakov (vrátane konania) skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Pri uplatnení zásady „in dubio pro reo“ je v súlade s touto sporné okolnosti vyhodnocovať v prospech páchatel'a. Treba pritom poukázať aj na to, že v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. nemôže odvolací súd nariadiť prvostupňovému súdu ako má hodnotiť ten ktorý dôkaz, teda aj výpoveď poškodenej, pokiaľ išlo o jej obsah a to, čo z jej obsahu súd vyvodzuje.

Z výpovede samotného obžalovaného vyplynulo, že na miesto činu ako člen policajnej hliadky prišiel až v spoločnosti poľovného hospodára svedka G., pričom zjavne nešlo z jeho strany o nejakú snahu o ľahkovážny, či zastierací alebo dokonca zakrývajúci postup, nakoľko nebránil v účasti na obhliadke ani svedkovi G., ani svedkovi D., ktorý označil miesto, kde sa torzo uhynutého jeleňa nachádzalo, a teda ktorý navigoval obžalovaného a poľovného hospodára na miesto činu. Pritom obžalovaný, podľa vlastného vyjadrenia, je aj poľovníkom, a teda zjavne poznal ustanovenia platného zákona o poľovníctve, ktorý upravuje právomoc poľovného hospodára týkajúcu sa najmä odbornej obhliadky nálezu uhynutej zveri v príslušnom revíry, právne postavenie tohto orgánu na úseku ochrany a starostlivosti o zver a právomoci rozhodovať o naložení s ulovenou, či uhynutou zverou nájdenou v príslušnom poľovnom revíry. Obžalovaný, ako príslušník Policajného zboru, mal v prvom rade zistiť, či v súvislosti s nálezom uhynutého jeleňa nedošlo k podozreniu zo spáchania priestupku či trestného činu a až potom, v prípade pravdepodobnej pozitivity takéhoto záveru, mal by zákonný dôvod vykonať príslušné služobné úkony. Nakoniec, ako jeho veliteľ policajnej hliadky, pod ktorého právomoc v čase a mieste činu podliehal, poukazoval na to, že na miesto činu boli privolaní k prevereniu úhynu zveri a nie k prevereniu podozrenia z protiprávneho konania. Obžalovaný jednoznačne počas celého trestného konania popieral porušenie svojich povinností, vrátane toho, že by vo vzťahu k poľovnému hospodárovi svedkovi G. postupoval tak, ako mu to prokurátor kládol za vinu. Obžalovaný sa obhajoval tým, že po príchode na miesto nálezu torzo jeleňa bolo vo významnej miere poškodené divou zverou a vnímal tam vlčie stopy. K nálezu kvôli silnému zápachu nešiel, no zabezpečil, aby svedok G. odborne obhliadol uhynutého jeleňa. Obžalovaný počas trestného konania nemenne tvrdil, že rešpektoval vyjadrenie G., lebo sám nebol odborníkom na obhliadku zveri. Podľa názoru odvolacieho súdu, obžalovaný zjavne oprávnene umožnil odbornú obhliadku nájdenej zveri práve poľovnému hospodárovi a zjavne oprávnene sa spoľahol na odborné zistenia tohto nezávislého a nestranného orgánu. Poľovný hospodár tak učinil a po obhliadke oznámil mu jediný záver, a to, že išlo o úhyn jeleňa, pričom keď ho svedok G. poprosil, aby upevnil lano za ťažné zariadenie auta A. D. a druhý koniec lana G. upevnil o nohy uhynutého jeleňa, tak nemal zákonný dôvod za takých okolností oprávnene nezveriť uhynutého jeleňa, vrátane hlavy jeleňa, práve svedkovi G., ako poľovnému hospodárovi za účelom ďalšieho zákonného postupu. To, ako poľovný hospodár postupoval, obžalovaný už nemohol ovplyvniť, nakoľko z miesta nálezu jeho policajná hliadka odišla bez zistenia skutočností nasvedčujúcich trestnému činu, či priestupku. V rámci svojich služobných povinností pritom zo služobného auta rádiostanicou oznámil stálej službe takto zistený záver, že išlo o úhyn jeleňa a na konci služby na obvodnom oddelení z toho vyhotovil záznam o výkone služby.

Svedok F. G. počas celého trestného konania skutočne potvrdzoval, že jeho záverom po obhliadke, záverom, ktorý jediný obžalovanému prezentoval, bolo, že išlo o nález uhynutého jeleňa bez toho, aby oznámil obžalovanému, ako konajúcemu policajtovi, že má nejaké podozrenie, že išlo o zastrelenie, či inú formu násilnej smrti jeleňa, ktorej príčinou by bolo konanie inej, hoci aj neznámej osoby.

Trval totiž na tom, že keď prišli na miesto nálezu, on v džípe so svedkom D. a policajti na svojom služobnom motorovom vozidle, tak zistili, že na mieste je uhynutý jeleň a ako poľovný hospodár uviedol, že bolo zrejme, že tam už leží dlhší čas a zo svojich skúseností vyvodil záver, že toho jeleňa tam niekto

pritiahol, no keď sa poobzerali po blízkom teréne, nevideli tam žiadne stopy od áut a podobne. Svedok síce tvrdil, že videl, že jeleň má pod lopatkou dieru, ktorú počas trestného konania popisoval ako otvor asi od strelnej zbrane a spomínal, že z obrátenej strany bol otvor ako po strele zo strelnej zbrane, dodajúc, že jeleň má oddelenú hlavu a že ostatné telo bolo nedotknuté, nebolo zverou roztrhané a bolo cítiť nejaký zápach z rozkladu tela na mieste nálezu a nejaké známky rozkladu tela jeleňa tam už boli, pričom nevideli žiadne stopy po krvi, no nepotvrdil, že by toto svoje zistenie nejakým preberal s obžalovaným a že by mu skutočnosti o údajných strelných stopách akokoľvek oznámil. Pritom potvrdzoval, že sa s obžalovaným rozprávali, a tak mal na to zjavnú príležitosť. Svedok G. na druhej strane nepochybne vyhlásil, že výlučne on, bez vplyvu obžalovaného, konštatoval spôsob úhynu tohto jeleňa na mieste, a to na základe skúseností, ktoré má, keď ako poľovný hospodár musí mať vyššie poľovné skúšky, je absolventom strednej lesníckej školy a je to teda na ňom, aby takéto hlásenie za poľovné združenie podával.

Z jeho výpovede na druhej strane vyplýva, že sa s obžalovaným rozprávali v tom smere, že došlo k úhynu jeleňa a že žiadal hliadku, aby došlo k častejšej hliadkovej činnosti na území ich revíru. Svedok, ako poľovný hospodár ešte uvádzal, že dobu úhynu odhadoval na niekoľko týždňov. Možno dodať, že tento poľovný hospodár osobne potvrdil, že s nálezom zveri naložil tak, že telo pripevnili za auto svedka D., vytiahli ho smerom do lesa, pričom takto išli len oni dvaja. S týmto nálezom teda nenaložil tak, že by ho predložil na príslušnú kontrolu, čo len svedčí o jednoznačnom rozhodnutí nenakladať s torzom zveri spôsobom, ktorým by nejakým spochybňoval svoj záver o tom, že dôvodom smrti predmetného jeleňa v skutočnosti nebolo cudzie zavinenie, ktoré by nasvedčovalo protiprávnemu konaniu inej osoby.

Vo vzťahu k obžalovanému, ktorého trestnoprávnu zodpovednosť súd posudzoval, treba dodať, že svedok G. ani žiadny iný svedok nepotvrdzoval, že by obžalovaný rozhodol, ako s nálezom uhynutej zveri naložiť. Pokiaľ za takých okolností obžalovaný, ako policajt a vôbec policajná hliadka ako taká, prenechala toto rozhodnutie na poľovného hospodára, bolo také konanie súladné s právomocou poľovného hospodára zverenou zákonom. Nakoniec, ani následné konanie svedka G. nevzbudzovalo pochybnosti o objektivite a subjektívnej korektnosti jeho záveru o úhyne jeleňa nespojeného s podozrením na lov pytlíckym spôsobom, keďže poľovný hospodár neutajoval predmetný nález a skutočne zistený dôvod smrti jeleňa z titulu svojej funkcie oznámil nielen na mieste nálezu obžalovanému, ale aj úradne okresnému úradu, odbor pôdohospodárstva a lesného hospodárstva v pravidelnom mesačnom výkaze o ulovených zvieratách a o nájdených uhynutých zvieratách.

Aj absencia akýchkoľvek stôp po predchádzajúcej prítomnosti prípadných podozrivých osôb v blízkosti nájdeného jeleňa, či už torza alebo hlavy a opodstatnenosť úvah o možnom dôvode usmrtenia jeleňa inou zverou, ktorá súvisela s priznaním svedka G., že pôsobí v revíri, kde sú časté úhyny zvierat v dôsledku napadnutia dravcami, vlkom, medveďom a podobne a že mávajú prípady, kedy sa nájde napr. iba hlava a nenájde sa telo, len posilňovala odôvodnenosť toho, že obžalovaný nemal dôvod pochybovať o správnosti záveru nezávislého obhliadajúceho orgánu, akým svedok G., ako poľovný hospodár, pre neho a pre každého zúčastneného na mieste činu či v jeho blízkosti bol.

Nakoľko svedok G. po nazretí do predložených fotografií neodstránil pochybnosti o relevantnosti, význame v spise sa nachádzajúcich fotografií jeleňa pre toto trestné konanie, nakoľko vyhlásil, že sa nevie vyjadriť, či ide o miesto a čas a o telo, ktoré ohliadali dňa 07.03.2019 a len to vyzerá, ako to, čo tam vtedy videli, no nebolo potvrdené, že na týchto fotografiách zobrazený stav videl aj samotný obžalovaný, pričom bližší popis zmien na koži toho jeleňa nebol zdokumentovaný a svedok G., ak by skutočne mal podozrenie, že ide o stopy po vniknutí strely a opustení tela zvieratá strelou, mal by dôvod toto skúmať. Na druhej strane ale neboli zistené dôkazy, že by to skúmal, a tak tieto pochybnosti zostali neodstránené.

Svedok G., a ani výpovede iných na mieste, či v jeho blízkosti sa nachádzajúcich osôb, s tým nie sú v rozpore, pritom jednoznačne uviedol, že nemôže potvrdiť, že by mu obžalovaný povedal, že pre nezistené viditeľné stopy nemožno vypátrať konkrétneho páchatela a sám potvrdil, že obžalovaný ho nijako neovplyvňoval ani na neho nevykonával nejaký nátlak v tom smere, aby príslušnému úradu oznámili úhyn jeleňa.

Pokiaľ na druhej strane uvádzal, že tento záver vyplynul pre neho z ich vzájomného rozhovoru, nepotvrdzuje to, že by obžalovaný v tomto rozhovore preukázateľne disponoval informáciami, ktoré by podozrenie na cudzie zavinenie navodzovali, a teda zostalo len v rovine subjektívneho úsudku svedka

G., ako svoj rozhovor s obžalovaným hodnotil. Nič to potom nemení na závere, že z vykonaného dokazovania nevyplývala vedomosť, či oprávnené očakávanie vedomosti obžalovaného o dôvodoch, ktoré by opodstatňovali podozrenie, že v skutočnosti mohlo usmrtením jeleňa dôjsť k spáchaniu priestupku, či trestného činu a mohlo by tak opodstatňovať vznik služobných povinností, ktorých nesplnenie prokurátor obžalovanému podanou obžalobou vyčítal.

Menovaný poľovný hospodár potvrdil, že v hlásení Okresnému úradu Humenné uviedol, že nález bol oznámený polícii, a hoci uviedol aj, že polícia vyhotovila záznam a fotodokumentáciu, tak to len predpokladal, že polícia vyhotovila fotodokumentáciu a uviedol, že nález bol aj s hlavou zvieratá a s trofejou, čo malo pred uvedeným orgánom v rámci úhynu zvieratá znamenať, že zviera malo aj hlavu. Bolo už len na ňom, že zvolil postup, aký zvolil, keďže disponoval aj torzom aj hlavou predmetného jeleňa. Nebolo preukázané, že by na toto jeho konanie mal obžalovaný nejaký vplyv, čo by v opačnom prípade mohlo svedčiť skôr snahe zahladiť stopy. Takéto konanie ale obžalovanému nebolo preukázané. Naopak, svedok G., hoci nebol v žiadnom podriadenom ani v závislom vzťahu k obžalovanému a konal samostatne, potvrdil, že s predmetným jeleňom nakladal spôsobom nezávislým od vôle obžalovaného.

Z výpovede svedka A. D., ktorý, ako uviedol, videl miesto činu a telo jeleňa objavil, nevyplývalo, že by odstránil pochybnosti o autentickejši predložených fotografií a ich relevantnosti vo vzťahu k prejedávanému prípadu, keďže uviedol, že jeleň je odfotený zblízka, no ak by bol sfoteny z takej vzdialenosti, ako ho videl on aj s okolitým terénom, vtedy by sa vedel vyjadriť, či ide o predmetného jeleňa. Navyše, tento svedok vo svojej výpovedi uvádzal len, že bližšie k zvieratú nešiel, lebo má citlivý žalúdok a na predmetnej obhliadke sedel v aute a k telu jeleňa išiel G. a obžalovaný a nevie ani, o čom sa títo rozprávali. Nevedel sa vyjadriť k spôsobu úhynu jeleňa, lebo k nemu nešiel z dôvodu zápachu z uhynutej zveri, ktorá tam, aj podľa tohto svedka, musela dlho ležať, lebo bolo cítiť zápach a radšej sa nepozeral. Potvrdzoval prečítanú výpoveď, pokiaľ išlo o nález hlavy, keďže vypovedal k výpovedi v prípravnom konaní, že keď išiel, zdalo sa mu, že neďaleko v kríkoch bolo čosi ako parohy, a preto tak vypovedal. Z jeho výpovede nevyplývalo, že by oznamoval svedkovi G., či obžalovanému alebo veliteľovi hliadky, že by mal podozrenie na to, že predmetný nájdený jeleň mohol byť usmrtený zastrelením.

Veliteľ policajnej hliadky svedok npráp. G. C. poukazoval na to, že po príchode k miestu nálezu uhynutého jeleňa zostal v služobnom motorovom vozidle na hlavnej ceste a keď sa obžalovaný k nemu vrátil, povedal, že ide o úhyn zvieratá a išli preč, pričom na miesto tohto nálezu boli pôvodne vyslaní na preverenie úhynu, nie na preverenie podozrenia zo spáchania trestného činu, či priestupku a následne bol vyhotovený záznam zo služby uvedený obžalovaným. Už dôvod vyslania hliadky teda nepotvrdzoval podozrenie, že by mohlo ísť o zastrelenie predmetnej zveri, hoci sa opieralo o informácie od osôb, ktoré sa mali podieľať na objavení nálezu.

Ani z iných, na hlavných pojednávaniach vykonaných listinných dôkazov, nevyplývali skutočnosti, ktoré by priamo či nepriamo bez pochybností viedli k jedinému opodstatnenému záveru, ktorý by potvrdzoval dôvodnosť podanej obžaloby.

Pri hodnotení dôkazu sa vychádza z celej výpovede svedka alebo obvineného, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov vo výpovediach, aj z vysvetlení, prečo k týmto odlišnostiam došlo. Treba vziať do úvahy aj kvalitu a presvedčivosť ostatných dôkazov. Len po takomto postupe možno dospieť k správneému záveru o vierohodnosti alebo nevierohodnosti dôkazu. /Rozsudok NS SR sp. zn. 6To/34/1997 zo dňa 01.03.2001/

Okresný súd podrobne a odôvodnene poukazoval na právny základ podmienok trestnoprávnej zodpovednosti verejného činiteľa, pričom v prejednávanom prípade neboli zistené skutkové okolnosti, z ktorých by ich splnenie v úplnosti a nepochybnosti vyplývalo.

Ak poľovný hospodár svedok G. našiel stopy po asi strelnej zbrani, či iné stopy po možnom pytliačení, neoznámil to, ale prezentoval obžalovanému ako policajtovi svoje odborné zistenie bez výhrad, že išlo o bežný úhyn zveri. Obžalovaný nemal dôvod pochybovať o objektivite a pravdivosti odborného zistenia poľovného hospodára, keď sám nevidel žiadne stopy, ktoré by tento úsudok spochybňovali. Nález nasvedčoval skôr zjavnému stavu, že zviera bolo v rozklade v prírode na mieste, kde je častý úhyn zveri, kde telo už zapáchalo a neboli stopy krvi a ani stopy po umelom oddelení hlavy nožom, či stopy po prítomnosti iných osôb, či dopravných prostriedkov.

Poľovnícky hospodár je osoba ustanovená užívateľom poľovného revíru v záujme zabezpečenia odborného poľovníckeho hospodárenia v poľovnom revíri. Je to osoba kvalifikovaná k tomu, aby v prípade nálezu stôp po zastrelení zveri, či inom jej usmrtení inou osobou, bol schopný dospieť k jednoznačnému nezávislému záveru. Pozitívne alebo negatívne. V zmysle § 19 ods. 2 písm. b), c), d) zákona o poľovníctve, medzi podmienky pre výkon právomoci poľovného hospodára patrí aj, že má platný poľovný lístok a je najmenej päť rokov po sebe nasledujúcich držiteľom poľovného lístka, má platný zbrojný preukaz skupiny D a zložil skúšku poľovníckeho hospodára alebo vyššiu odbornú poľovnícku skúšku alebo je absolventom strednej lesníckej školy, alebo absolventom vysokej školy, na ktorej je poľovníctvo povinným vyučovacím predmetom, a úspešne zložil z tohto predmetu skúšku. Podľa ods. 9 písm. g), i), poľovnícky hospodár je povinný dbať, aby pri užívaní poľovného revíru boli dodržiavané všeobecne záväzné právne predpisy, ako aj rozhodnutia orgánov štátnej správy a kontrolovať ulovenú zver a vydávať lístok o pôvode ulovenej zveri. Podľa ods. 10, poľovnícky hospodár je oprávnený k riadnej prehliadke usmrtenej, v revíri nájdenej zveri a ako taký je omnoho kvalifikovanejší než policajt, ktorý k tomu kvalifikovaný nie je. Obžalovaný sa teda mohol spoľahnúť na záver nezávislého poľovníckeho hospodára a ak by sám dospel k negatívne záveru, ak by tento nezodpovedal skutočnosti a poľovnícky hospodár by mal dôvody k pochybnostiam, mal a mohol s policajtom nesúhlasiť.

Svedok G. vystupoval ako poľovný hospodár s príslušnými zákonnými povinnosťami smerujúcimi k zákonnému hospodáreniu so zverou v príslušnom poľovnom revíri, ako štátom uznaného stavu. Nemožno v tomto smere jeho postavenie a povinnosti bagatelizovať. Tento svedok pritom nepotvrdil vo svojej výpovedi, že by obžalovaný mal, či mohol mať poznatky o jednoznačnom pytliačení predmetnej zveri a že by mu mal navrhovať utajenie prípadného pytliačstva. Nemožno pritom prehliadnuť, že svedok G. sám uvádzal nelogický dôvod, prečo do oficiálneho záznamu, ako jediná oprávnená osoba, uviedol údajne nepravdivý údaj o tom, čo v náleze videl, uvádzajúc, že „nechcel robiť problémy“. Nelogickosť je namieste vidieť v tom, že bol plne nezávislý od obžalovaného ako policajta, keď nebol vo vzťahu k nemu v žiadnom vzťahu podriadenosti či závislosti, navyše za okolnosti, že obžalovaný na neho nevyvíjal žiadnu formu presvedčania. Ten istý svedok potom posilnil pochybnosti k dôveryhodnosti svojej pôvodnej výpovede tým, že na hlavnom pojednávaní jednoznačne jej pravdivosť nepotvrdzoval, keď síce poukazoval na uplynutie času, ale zároveň dopĺňal ďalšie dôvody, ktoré boli nelogické k jeho postaveniu nezávislého poľovného hospodára, ktorý, pokiaľ našiel zver, o ktorej mal vidieť stopy, že je pytliačená, tak sa k nej správal, ako by pytliačená nebola. Naopak, bezprostredne po náleze vyhotovil úradný doklad svedčiaci jednoznačne o opaku jeho verzie o údajnej prítomnosti strelných stôp. Pokiaľ ale nie sú dôkazy o pytliačení zveri, ktoré by poľovnícky hospodár vedomým zanedbaním výkonu svojich povinností vlastne utajoval, takéto správanie nasvedčuje tomu, že išlo skutočne výlučne o uhynutú zver. Nakoniec, ak by nejaké stopy po streľbe na predmetnom uhynutom zvierati naozaj videl, jednoznačne a presne by upresnil ich lokalizáciu na tele jeleňa skúmajúc ich bližšie, čo ale neurobil ani náznakom.

Výpoveď svedka D., ktorý bol tiež na mieste činu, nepotvrdzovala výpoveď G. o prítomnosti stôp po streľbe. Navyše, lokalizácia zásahu „za lopatkami“ je nejasná a nepravdepodobná, keď svedok sám potvrdzoval, že k jeleňovi bližšie nešiel. Sám tak spochybňoval hodnovernosť svojho pôvodného vyjadrenia, že na tele jeleňa videl otvor ako palec.

Vykonanie dôkazu oboznámením fotografií z mobilu svedka H., mohlo byť realizované na hlavnom pojednávaní, no ich výpovedná hodnota je nepostačujúca na to, aby predstavovala jednoznačne usvedčujúci dôkaz. Jednak neboli vylúčené pochybnosti o tom, že fotografie boli vyhotovené práve pri tom, ako bol nájdený práve tento jeleň. Spochybňovali to práve svedkovia G. a H.. Niet dôvodu pochybovať o úvahe okresného súdu, že keď svedok H. našiel jeleňa prvú marcovú nedeľu - 3. marca 2019 (nedeľa) a ohliadka sa konala až dňa 7. marca 2019 (štvrtok), tak už pre tento odstup času nie je možné bez akýchkoľvek pochybností vysloviť záver, že ide o toho istého jeleňa. K tomu sa javí byť potrebné dodať, že pokiaľ svedok H. v prípravnom konaní uvádzal, že jeleň mal v sebe otvor ako palec, nijako tento otvor presne nelokalizoval a ani nepopísal spôsobom, z ktorého by bolo dané dôvodné podozrenie, že išlo o stopu práve po streľbe. Logické pritom je, že ak by niečo také jednoznačne videl, nemal by mať problém svoje svedectvo doplniť. Pokiaľ svedok na mieste prítomný bol a nadobudol podozrenie o pravdepodobnom zastrelení jeleňa, nelogicky potom vyznieva, že ani svedok G. nespomína žiadne jeho prípadné námietky voči postupu poľovného hospodára, či obžalovaného ako policajta na mieste nálezu, ktorí v podstate uzavreli vec ako nález uhynutej zveri.

Vôbec nebolo preukázané odvolateľom tvrdené nahovárание svedka G. obžalovaným tak, ako mu to obžaloba kládla za vinu.

Dostupné vykonané dokazovanie, ktorému úplnosti niet čo vytknúť a voči ktorej odvolateľ ani nenamietal, teda vedie k viacerým verziám toho, za akých okolností mohlo dôjsť k usmrteniu predmetného jeleňa a vôbec okolností, z ktorých by mohol obžalovaný nadobudnúť dôvodné podozrenie, že v súvislosti s nálezom predmetného torza či hlavy zveri mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu, či priestupku. Na to potom nadväzuje prípadné zanedbanie policajných povinností, na ktoré odvolateľ odkazoval.

Pri rešpektovaní zásady v pochybnostiach v prospech obžalovaného, ktorá vychádza zo zásady prezumpcie neviny, je logickým záver, že obžalovaný nemal dôvody pre podozrenie, že ide o zver, pri ktorom bolo namieste mať pochybnosti o tom, že išlo o zver uhynutú, ktorej bola oddelená hlava po uhynutí. Obžalovaný teda nemal dôvod volať výjazdovú skupinu a podozrenie zo spáchania trestného činu zapisovať do denníka vyšetrovacích úkonov.

Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti zhrnúť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym zásadným procesným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Dôkazná núdza, ktorá z vykonaného dokazovania plynie, tak vedie k záveru, že priame dôkazy o vine obžalovaného, ani reťazec nepriamych dôkazov v kvalite postačujúcej pre uznanie viny obžalovaného zistené neboli. Dôkazy predložené prokurátorom neboli postačujúce pre uznanie viny tohto obžalovaného v konaní pred súdom. Aj odvolací súd dospel k záveru, že neboli odstránené pochybnosti o vine obžalovaného, pretože jeho vina nebola preukázaná ani súborom priamych, ani nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili nepretržitú a súvislú sústavu dôkazov a z nich plynúcich skutočností, ktorá by bez akýchkoľvek pochybností dovoľovala vysloviť záver o vine tohto obžalovaného.

Vykonaním súboru predložených dostupných dôkazov nebolo preukázané úmyselné či nedbanlivostné zavinenie obžalovaného o tom, že nájdený uhynutý jeleň s oddelenou a odcudzenou hlavou s parožíom mal pod lopatkou diery po vstrele guľovým projektilom, a teda, že by dôvodne a zavinené vo vzťahu k svojim povinnostiam policajta, miesto činu riadne nezabezpečil vrátane toho, že by takto cestou operačného strediska nezabezpečil vyslanie výjazdovej skupiny, ktorá by miesto činu riadne zadokumentovala, aj keď na druhej strane skutočne nedošlo k zabezpečeniu miesta nálezu a k vyslaniu výjazdovej skupiny na miesto nálezu. Bolo oproti tomu preukázané, že obžalovaný nemal objektívny dôvod takéto zabezpečenie realizovať. Nebolo pritom preukázané ani to, že by na mieste prítomnému poľovnému hospodárovi poľovného združenia F. G. uviedol, že páchatel'a pytliactva nenájdu, a ani, že by ho naviedol, aby na Okresnom úrade v Humennom nahlásil iba úhyn jeleňa a nie pytliactvo. Nebolo preukázané, že by zavinené svojím konaním priviedl prospech neznámemu páchatel'ovi trestného činu pytliactva, ktoré tým, že nebolo objasňované, nebol zisťovaný ani jeho páchatel' a že by takto zavinené páchatel'ovi umožnil vyhnúť sa trestnému stíhaniu a postihu za protiprávne konanie. Zavinenie mu obžalobou nebolo preukázané ani v tom smere, že by pri vykonávaní, služobnej činnosti konal v rozpore s ustanovením § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a v rozpore s čl. 62b ods. 1, čl. 62c ods. 1, ods. 2 nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 175/2010 o vymedzení príslušnosti útvarov Policajného zboru a útvarov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri odhaľovaní trestných činov, pri zisťovaní ich páchatel'ov a o postupe v trestnom konaní v znení neskorších predpisov a zároveň že by porušil základné povinnosti policajta mu vyplývajúce z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a), písm. b) zákona Národnej rady SR č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uzatvára, že súd prvého stupňa správnym procesným postupom v rámci predložených dôkazov dospel k odôvodnenému a zákonnému výroku, ktorým obžalovaného spod podanej obžaloby oslobodil. Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu krajského prokurátora vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.